

D. Courtial

De heiligheid is Uw huis tot sieraad

Psalm 93:5

In het boek Genesis vinden wij individueel geroepen gelovigen en rechtvaardigen, maar geen volk van God. Hier wordt ook weinig over heiligheid gesproken, behalve bij de heiliging van de sabbat en in teksten als Genesis 35:2 en 4. Pas in Exodus vinden wij een natie, hoewel nog in het vlees, die door God verlost en bijeengebracht is door een middelaar. Toen de Heere aan Mozes verscheen, nog vóórdat Hij sprak over de taak die Hij hem wilde toevertrouwen, leerde Hij hem dat de plaats in de nabijheid van God 'heilige grond' was (Ex. 3:5). Dus vóórdat de liefde van God en Zijn handelen in genade voor Zijn volk werden onthuld, werd de heiligheid van God vastgesteld.

En tijdens het Pascha eiste God allen voor Zich op die verlost waren van Zijn rechtvaardige oordeel door het bloed van het Lam: *'Heilig voor Mij alle eerstgeborenen (...), dat behoort Mij toe'* (Ex. 13:2). In Exodus 15, waar het verlossingswerk geprezen wordt door de middelaar en door het volk, vinden we in vers 2 het thema van de lofzang: *'De HEERE is mijn kracht en lied, Hij is mij tot heil geweest. Dit is mijn God, Hem verheerlijk ik'* (Ex. 15:2). En deze God stemt erin toe bij Zijn volk te wonen. Hij heeft in hun hart een wens gelegd, die overeenkomt met de Zijne (vgl. Ex. 29:45-46). Deze God is heerlijk in heiligheid.

In Exodus 19:4 zegt de Heere tegen Zijn volk: *'U hebt zelf gezien wat Ik met de Egyptenaren gedaan heb en hoe Ik u op arendsvleugels gedragen en u bij Mij gebracht heb'*. Waarheen wilde Hij hen dan brengen? *'U leidde in Uw*

goedertierenheid dit volk, dat U verlost hebt. U leidde hen zachtjes door Uw kracht naar Uw heilige woning' (Ex. 15:13). Om de relatie van het volk met een heilig God te bewaren waren er voortdurend offeranden nodig. Want de heiligheid van God vereiste dat Zijn volk zou beantwoorden aan Zijn karakter. 'Heilig moet u zijn, want Ik, de HEERE, uw God, ben heilig' (Lev. 19:2; Lev. 20:26; 1 Petr. 1:16). Niet alleen de priesters die tot God naderden, moesten onder de kracht van het bloed verkeren en de handen en voeten wassen in het koperen wasvat. Maar overal waar de mens kwam om tot God te naderen, moest er bloed vergoten worden. Dat was het enige middel waardoor de ongerechtigheden van de kinderen van Israël konden worden weggedaan.

Het heilige, waar de priesters konden naderen, de tent van ontmoeting, het wierookaltaar en het brandofferaltaar moesten allemaal met bloed worden besprenkeld op de Grote Verzoendag. *'Want op deze dag wordt voor u verzoening gedaan om u te reinigen. Van al uw zonden wordt u voor het aangezicht van de HEERE gereinigd'* (Lev. 16:30). Maar we gaan niet verder in op dit uitgebreide onderwerp, hoe interessant en leerzaam het ook is. Wij willen liever proberen aan te tonen hoe groot de heiligheid is van Hem, met Wie wij te doen hebben.

De liefde van God is aan ons geopenbaard in Jezus, door het werk op het kruis. Wij willen ons graag ermee bezighouden, en dat kunnen we nooit teveel doen. Maar als het kruis ons Gods liefde openbaart in Zijn volheid, toont ze ons ook een heiligheid waaraan geen enkel beeld uit het Oude Testament kon beantwoorden. Laten we ons de woorden van de Heere Jezus herinneren, die Hij op het negende uur uitsprak: *'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten, bent U ver van mijn verlossing, van de woorden van mijn jammerklacht? Mijn God, ik roep overdag, maar U antwoordt niet, en 's nachts, maar ik vind geen stilte. Maar U bent heilig, U troont op de lofzangen van Israël'* (Ps. 22:1-4).

Omdat God heilig is en omdat Hij *'te rein van ogen is om het kwade aan te zien'* (Hab. 1:13), keerde Hij Zijn aangezicht af van Christus, Die op het kruis tot zonde werd gemaakt voor ons (2 Kor. 5:21). God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard, hoewel Hij van eeuwigheid steeds Zijn welgevallen in Hem vond en Hij van Hem heeft gezegd: *'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen gevonden heb'* (Spr. 8:30; Matt. 17:5). Als we nadenken over zo'n onderwerp, begrijpen we meer van de kracht van de uitdrukking in Hebreeën 12:14, waar staat: *'Jaag naar vrede met allen en naar de heiliging, zonder welke niemand de Heere zal zien'*.

Levende stenen

Vandaag wordt, zoals we wel weten, Gods heilige tempel gevormd door levende stenen, die gebouwd zijn op de Hoeksteen, Jezus Christus Zelf. Deze woning van God omvat alle ware gelovigen (Ef. 2:20-21; 1 Petr. 2:5). Zij vindt haar uitdrukking in plaatselijke gemeenten (Ef. 2:22), ook onder hen die belijden samen te komen op de grondslag van de eenheid van het lichaam van Christus. Dat is een waarheid die tot uitdrukking wordt gebracht aan de Tafel van de Heere Jezus. *'Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood'* (1 Kor. 10:17).

Een vraag komt naar voren: Hoe kunnen wij naderen tot God, van Wie de heiligheid voortdurend wordt getoond in het Woord? Hoe kunnen wij bij Zijn altaar komen, dus aan Zijn tafel, als Hij de Heilige en de Waarachtige is? De Israëliet had de dierenoffers, het bloed van stieren en bokken, die hij offerde voor de verzoening van de zonden. Wij hebben nu het bloed van Jezus Christus, de Zoon van God, dat reinigt van alle zonde. *'Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid'* (1 Joh. 1:9). Wij hebben ook een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige en Hij is het zoenoffer voor onze zonden (1 Joh. 2:1-2). In deze teksten gaat het om onze gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus, en ook om de gemeenschap met elkaar (1 Joh. 1:3).

Die gemeenschap komt tot uitdrukking aan de Tafel van de Heer. Aan de Tafel van de Heer denken we eraan dat de Heere Jezus het Avondmaal heeft ingesteld en toen heeft gedankt. Hij dankte de Vader en sprak tegen de Zijnen: *'Doe dit tot Mij gedachtenis'*. Als wij het brood breken, drukken wij onze gemeenschap met elkaar uit. Want dit éne brood vertelt ons dat wij één brood zijn. Het éne lichaam, waarvan Christus het Hoofd is, verheerlijkt in de hemel. En zoals wij voor de handhaving van de persoonlijke gemeenschap *'onze zonden moeten belijden'*, moeten wij ook om de gemeenschap te verwerkelijken aan de tafel van de Heere gehoorzaam zijn aan het onderwijs van 1 Korinthiërs 11. Hier lezen wij in vers 28: *'Maar laat men zichzelf beproeven en zo eten van het brood en drinken van de drinkbeker'*. En Paulus voegt eraan toe: *'Als wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet geoordeeld worden'* (vs. 31).

Het is goed de betekenis van deze drie zaken te onderzoeken: (1) onze zonden belijden, (2) onszelf beproeven en (3) onszelf oordelen. Gaan we daar op een lichtvaardige manier mee om? Zoals we doen met de jas of de hoed die we ophangen in de garderobe bij het binnenkomen van de samenkomst gaan, en die

we bij het naar buiten gaan weer aandoen of opzetten. Behandelen we onze bezwaren die we tegen andere broeders kunnen hebben, onjuiste dingen en dingen die strijdig zijn met de tegenwoordigheid van de Heere, op dezelfde manier? Pakken we die dingen ook pas weer op als we weggaan; en herhaalt die geschiedenis zich een week later, en dat misschien 52 keer per jaar en dat jarenlang?

Spreuken 28:13 zegt: *'Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming'*. Christus zegt: *'Wanneer u dan uw gave offert op het altaar en u daar herinnert dat uw broeder iets tegen u heeft, laat dan uw gave voor het altaar en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder, en kom dan en offer uw gave'* (Matt. 5:23-24). Zo worden wij ertoe opgedragen ons te verzoenen met onze broeder. *'Elkaar vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft'*. Paulus voegt eraan toe: *'Wees dan navolgers van God, als geliefde kinderen, en wandel in liefde, zoals ook Christus ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven als een offerande en een slachtoffer voor God tot een welriekende reuk'* (Ef. 4:32-5:1-2).

Mattheüs 18 bevat ook een ernstige waarschuwing: *'En zijn heer werd toornig en leverde hem over aan de folteraars, totdat hij alles zou betalen wat hij hem schuldig was. Zo zal ook Mijn hemelse Vader u doen, als u niet ieder zijn broeder van harte vergeeft'* (vs. 34-35). Mattheüs 7:1-5 stelt een vaak herhaald beginsel voor, dat in het algemeen weinig in praktijk wordt gebracht: *'Oordeel niet, opdat u niet wordt geoordeeld; want met het oordeel waarmee u oordeelt, zult u worden geoordeeld, en met de maat waarmee u meet, zal u worden gemeten. En wat ziet u de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog merkt u niet? Of hoe zult u tot uw broeder zeggen: Laat mij de splinter uit uw oog wegdoen, en zie, de balk is in uw oog? Huichelaar, doe eerst de balk uit uw oog weg, en dan zult u helder zien om de splinter uit het oog van uw broeder weg te doen'*.

Het oordeel begint bij Gods huis

Laten we niet vergeten dat *'het is nu de tijd is, dat het oordeel begint bij het huis van God'* (1 Petr. 4:17). En wat heden op de gemeente van toepassing is, is vroeger al tegen Israël gezegd: *'U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken'* (Amos 3:2). De treurige toestand van het getuigenis van God op aarde is het bewijs, dat wij acht zullen moeten slaan op deze waarschuwingen. Maar wij hebben dat niet gedaan. Waarom is er zoveel verdeeldheid onder de gelovigen aan wie God de waarheid heeft laten

zien van de eenheid van het lichaam en aan wie Hij die waarheid heeft toevertrouwd? Lukas geeft ons ongetwijfeld het antwoord. De ontrouwe dienstknecht wordt door de meester behandeld overeenkomstig de positie die hij heeft ingenomen (Luk. 12:45-48). Of de beginselen waarop men zich beroept nu verwerkelijkt worden of niet, wij worden door de Heere beoordeeld volgens die beginselen. De verantwoordelijkheid is altijd volgens de maat van de voorrechten die ons zijn geschonken. De verzen 47 en 48 leren dit heel duidelijk. Gelovigen die de waarheid niet kennen ten aanzien van de eenheid van het lichaam, hebben niet op dezelfde wijze te maken met Gods regering, als degenen aan wie deze kostbare waarheid wel is toevertrouwd.

Het is heel duidelijk dat een gemeente, waar onenigheid heerst en die zo verdeeld is dat ze uit twee of meer groepen bestaat, niet de kenmerken draagt van de gemeente van God. Een van de wezenlijke kenmerken van de gemeente van God is, dat aan de tafel van de Heere de eenheid van het lichaam tot uitdrukking wordt gebracht. Groepen die zo verdeeld zijn en ondanks dat samenkomen om het ene brood te breken, liegen tegen de waarheid. Jakobus 3:14 leert ons: *'Maar als u bittere jaloersheid en twistzucht in uw hart hebt, roem en lieg dan niet tegen de waarheid'*. Dan is niet het ophouden met samenkomen het juiste geneesmiddel, integendeel. Joël 2:12-17 zegt ons: *'Maar ook nu nog luidt het woord van de HEERE: Bekeer u tot Mij met heel uw hart, en met vasten en met geweene en met rouwklacht. Scheur uw hart en niet uw kleren... Blaas de bazuin op Sion, heilig een vasten, roep een plechtige samenkomst bijeen. Vergader het volk, heilig de gemeente... Laat de priesters, de dienaren van de HEERE, tussen de voorhal en het altaar wenen en zeggen: Spaar, HEERE, Uw volk en geef Uw erfdeel niet prijs aan smaad, zodat de heidenvolken met hen zouden spotten. Waarom zou men onder de volken zeggen: Waar is hun God?'* Maar terwijl dit werk van herstel in het hart en geweten plaatsvindt, kan men de broodbreking niet voortzetten. Dan zou men een eenheid verkondigen die in de praktijk niet meer bestaat. Pas daarna, nadat dit herstel voltooid is, zal het Avondmaal opnieuw gevierd kunnen worden aan de tafel van de Heere.

Gevoelens die aanleiding geven tot tweestrijd en twist, kunnen lange tijd bestaan. In het algemeen sluimeren ze onder de oppervlakte in de harten van gelovigen die aan de tafel van de Heere aanzitten. Maar er komt een ogenblik dat alle dingen aan het licht worden gebracht door de Heere, Die niet nodig heeft dat iemand van de mens getuigt, want Hij weet Zelf wat in de mens is (Joh. 2:25). Dergelijke gevoelens zijn in wezen gevoelens van afgunst, en schandelijk in het oog van God. In Deuteronomium leert God Zijn volk fijngevoelig te zijn en een goede relatie te onderhouden met de naaste.

Het melaatse huis

In dat opzicht geeft Hij ook een ernstige waarschuwing. *'Wees op uw hoede voor de ziekte van de melaatsheid door bijzonder nauwlettend te handelen overeenkomstig alles wat de Levitische priesters u leren. U moet nauwlettend handelen zoals ik hun geboden heb. Denk aan wat de HEERE, uw God, onderweg met Mirjam gedaan heeft, toen u uit Egypte trok'* (Deut. 24:8-9; Num. 12). De Cusjitische vrouw die Mozes had genomen, was alleen maar de aanleiding waardoor de afgunst van Mirjam en Aäron zichtbaar werd. Dit gevoel leefde ongetwijfeld reeds lang in het hart van de zus en de broer van Mozes. Wist Hij Die de harten doorgrondt, dit niet? Ongetwijfeld was Hij genadig, voordat Hij tussenbeide kwam. Maar het ogenblik kwam dat Hij het oordeel moest uitoefenen. Hij leidde de omstandigheden die aan het licht brachten, wat Hij in het hart had gezien. De innerlijke toestand werd duidelijk door de gesproken woorden (Num. 12:2). De Heere nam toen de verdediging van Zijn dienstknecht op Zich. Maar aan de andere kant stuurde Hij de plaag van de melaatsheid; en het hele volk leed daaronder, want ze konden niet verder gaan voordat Mirjam zich weer bij hen had gevoegd (Num. 12:15).

Het onderwerp van de melaatsheid wordt behandeld in Leviticus 13 en 14. Leviticus 14, vers 33 en volgende geven ons onderwijs over de plaag van de melaatsheid in een huis. Wij weten dat de plaatselijke gemeente ook de woonplaats van God is (Matt. 18:20; Ef. 2:22). De eerste uitdrukking die opvalt is: *'en Ik de ziekte van de melaatsheid toedeel aan een huis in het land dat u bezit'* (Lev. 14:34; vgl. Deut. 24:8-9 waar God spreekt over wat Hij met Mirjam deed). *'Dan moet hij van wie het huis is, komen en de priester vertellen: Er lijkt een ziekte aan het huis te zijn'* (Lev. 14:35). God vestigt de aandacht van de priester op de ziekte, die Hijzelf heeft toebedeeld. Het is een plaag voor ons allen, omdat wij één lichaam zijn.

De priester moet de ziekte bezien. 'Heeft hij de ziekte vervolgens bezien, en zie, de ziekte aan de muren van dat huis bestaat uit groenachtige of roodachtige kuiltjes, die zichtbaar dieper liggen dan de wand' (vs. 37). Groenachtig is de werking van de schepping, het levende vlees. Roodachtige kuiltjes spreken van bederf. Na zeven dagen het huis afgesloten te hebben, constateert de priester – *'want de lippen van de priester bewaren kennis en uit zijn mond zoekt men onderricht in de wet'* (Mal. 2:7) – *'dat de ziekte zich op de muren van het huis heeft uitgebreid'. 'Dan moet de priester opdracht geven om de stenen waaraan die ziekte zich bevindt, eruit te breken en ze buiten de stad te werpen'* (vs. 40, vgl. 1 Kor. 5:2 en 7). Vervolgens moet hij het huis *'van binnen rondom laten afschrappen (...)'*. *'Maar als die ziekte terugkeert en in het huis uitbreekt nadat men de stenen eruit gebroken heeft, na*

het afschrappen van het huis en na het bepleisteren, dan moet de priester komen. Als hij ziet dat – zie! – de ziekte aan het huis zich heeft uitgebreid, dan is het een kwaadaardige melaatsheid in het huis; het is onrein’ (Lev. 14:37-44). Merk op dat de priester niets meer doet, nadat hij heeft vastgesteld dat het huis is aangetast door een kwaadaardige melaatsheid. Toen er nog maar enkele stenen waren aangetast, beval hij die eruit te breken. Maar nu wordt er in vers 45 gezegd: ‘Dan moet men het huis afbreken’. Er wordt niet gezegd, wie het afbreekt. Alleen het feit wordt meegedeeld.

Zo is het ook met het huis van God. Maar één ding is zeker: Hij aan Wie het huis toebehoorde, woont er niet meer. Wat zal er daarna mee gebeuren? De tweede brief aan Timotheüs geeft het antwoord. Deze brief volgt op de eerste, waar de gemeente wordt voorgesteld als de pilaar en grondslag van de waarheid (1 Tim. 3:15). Maar in de tweede wordt dit huis vergeleken met een groot huis, waarin allerlei soorten vaten zijn. Hier wordt het bevel gegeven aan de getrouwe: *‘Laat ieder die de naam van de Heere noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid’* (2 Tim. 2:19). En ook: *‘Maar ontvlucht de begeerten van de jeugd en jaag naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede met hen die de Heere aanroepen uit een rein hart’* (vs. 22).

Bron: Le Messenger Evangélique 1954-141; Titel: La sainteté sied à ta maison